

Armo riittää

Vanhaa ja uutta armon valtakunnasta nykyajan ihmiselle

Numero 1

9. vsk

28.2.2012

Kuva: Ceta Lehtniemi

Ps. 51: 19:

Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki;
särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.

Meerin mietteitä

Sanan voima ja sen lohdutus

Kuulin äskettäin tutkimustuloksesta, jossa kerrottiin, miten vähän monet hengellisenkin työn tekijät lukevat Raamattua oman hengellisen elämänsä rakennukseksi. Ei ole sitten ihme, että hartauspuheen pääsisältö sitten voi olla lemmikkieläimen ulkoiluttaminen luontopolulla.

Saarnaajan oman hengellisen elämän hoitamattomuus lienee myös osasyynä monien jumalanpalvelusten vähäiseen kuulijakuntaan. Eräässä seurakunnassa pastori puhuu sunnuntaisin syvällistä Sanan totuutta ristiinnaulitusta Kristuksesta ja pelastuksesta. Vähitellen kirkko on alkanut täyttyä kuulijoista. Se on suuri kiitoksen aihe, josta kunnia kuuluu yksin Jumalalle.

Paavali kirjoittaa Korintin seurakuntalaisille: ”Juutalaiset vaativat ihmetekojä, ja kreikkalaiset etsivät viisautta. Me sen sijaan julistamme ristiinnaulittua Kristusta. Juutalaiset torjuvat sen herjauksena, ja muiden mielestä se on hulluutta, mutta kutsutuille, niin juutalaisille kuin kreikkalaisillekin, ristiinnaulittu Kristus on Jumalan voima ja Jumalan viisaus.” Paavali jatkaa vielä seuraavassa luvussa, ettei hän halua edes tietää mistään muusta kuin ristiinnaulitusta Jeesuksesta Kristuksesta.

Kun ihminen on jostain syystä pelästynyt, haavoittunut tai murheellinen, evät kauneimmatkaan esitelmät häntä auta. Jos joku on synnin hädässä ja omantunnon raskaissa syytöksissä, ei auta muu kuin Jeesuksen armon julistus. Kun tulemme ”viimeiselle portille”, on tarpeellisia asioita kovin vähän: Tarvitsemme ainoastaan kuulla vakuutuksen, että meidän kaikki syntimme ovat anteeksi annetut Jeesuksen ristinkuoleman tähden. Tässä varmuudessa

saamme siirtyä ajan rajan taa Jeesuksen valmistamaan juhlaan.

Jesaja todistaa Jumalan Sanan vaikutuksesta: ”Niin kuin sade ja lumi tulevat taivaasta eivätkä sinne palaa vaan kastelevat maan, joka hedelmöityy ja versoo ja antaa kylväjälle siemenen ja nälkäiselle leivän, niin käy myös sanan, joka minun suustani lähtee: se ei tyhjänä palaa vaan täyttää tehtävän, jonka minä sille annan, ja saa menestymään kaiken, mitä varten sen lähetän.”

Tätä jaetta ajatellen nousee sydämeistä rukous, että Jumala antaisi Raamattuherätyksen. Mitä enemmän luemme Raamattua, sitä enemmän Sana muovaa meitä ja meidän kauttamme kuulijoitamme ja lukijoitamme.

*”Ah, sanan kautta rauhaton
Voi rauhan löytää vainen.
Kun murhe, tuska suurin on
Ei kelpaa lohtu mainen.*

*Vaan sana kallis yksinään
Se tuntoon rauhan tuopi;
Se tyyntää rinnan myrskysään
Ja kaiken uudeks luopi.*

*Se kertoo: Taivas auki on
Myös mulle, kurjimmalle,
Kun Jeesus käynyt kuolohon
On tuskain Golgatalle.*

*Se tieto sielun rauhoittaa
Ja rinnan tuskat lientää;
Hän yksin lohdun varman saa,
Ken sanan luokse rientää.”*

Meeri Auramo

Pääkirjoitus

40 vuotta Tiililän kuolemasta, 50 vuotta hänen erostaan kirkosta

Tämän vuoden lopulla tulee kuluneeksi 40 vuotta siitä kun Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan dogmatikan professori Osmo Tiililä kuoli. Toivottavasti Tiililä-seura tai jokin muu taho julistaa tämän vuoden Tiililän muistovuodeksi.

Vanhempi polvi muistaa vielä Tiililän jylhät julkiset esitelmät, joita tuhannet tulivat Helsinkiin kuulemaan eri puolilta Suomea. Monien muistoissa on myös vuosi 1962, jolloin Tiililä erosi kirkosta. Siitä on tänä vuonna kulunut tasan 50 vuotta.

Tiililän ero kirkosta johtui siitä, että hän oli pitkään ollut syvästi huolestunut luterilaisen kirkon suunnasta ja opetuksesta. Ero kirkosta oli voimakkain mahdollinen protesti kirkon maallistumista vastaan.

Tiililän kuoleman jälkeen hänen pöytälaatikostaan löytyi kirje, jota on kutsuttu hänen testamentikseen Suomen kirkolle. Sen johdannossa hän selittää eroaan:

”En eronnut kirkosta sitä vastustaakseni, vaan sitä protestillani auttaakseni – mutta luulen tekoni tuoneen vain hyvin vähän hedelmää.

Olen suuresti murehtinut elämäni loppuvuodet Suomen kirkon maallistumista, joka on ollut sekä tahallisesti sallittua että johdettua. Monivuotinen, hiljainen rukoukseni on ollut, että hyvä, kaikkivaltias Jumala antaisi kirkolle vielä uusia herätyksen aikoja, niin että kirkko keskittyisi varsinaiseen tehtäväänsä, evankeliumin julistamiseen ihmisten iankaikkiseksi auttuudeksi. Vain Herramme risti ja ylösnousumus sekä korotus ja samalla Pyhän Hengen läsnäolo on kirkon työn perusta ja ainoa toivo.

Kirkko tekee toisarvoista työtä syrjäyttäessään pääasian ja keskittyessään sosiaaliin tehtäviin. Jos uusin uskon hylännyt teologia saa jatkuvasti turmella kirkkoa sisältäpäin, siitä tulee Baabel, ja Jumalan ekkleesia jää sen ulkopuolelle ja ehkä sen sortamaksikin. Näin ehkä on käyvä lähesyttävässä pian koittavia lopun aikoja – mutta sitten tulee Kristus.

En tahdo lausua mitään lopulliseksi tarkoitettua tai ehdotonta tuomiota yhdestäkään kirkon työntekijästä niin paljon kuin heitä olenkin arvostellut. Tuomio on Jumalan. Olen vain tajunnut, ettei kirkko ole kollektiivi, joka liikkuisi itsestään. Sitä liikuttavat joko ihmiset tai Pyhä Henki ihmisiä välikappaleinaan käyttäen. Jos kirkon liikkeelle saattajina ja työhön ohjaajina on uskoa vailla olevia henkilöitä, kirkko kulkee kohti tuomiota. Siitä sitä varjellakoon hyvä Jumala.”

Kirkon toiminnalle ja kirkkokuntien työlle tekisi hyvää ottaa esille tämä 40 vuotta vanha testamentti ja verrata sitä nykymenoon. Asiat, jotka huolestuttivat Tiililää ovat toteutuneet. Hän siis oli oikea profeetta.

Kolme vuotta Tiililän kuoleman jälkeen Helsingin yliopiston teologisen tiedekunnan UT:n professoriksi tuli Heikki Räisänen, joka 31 vuoden ajan (vuoteen 2006) murensi kirkon tulevien työntekijöiden uskoa Jumalan sanaan. Muitakin oli.

Herätystä, jossa keskityttäisiin evankeliumin julistamiseen ja jota Tiililä kertoi rukouilleensa, ei ole tullut. Voimme vain jatkaa sen pyytämistä Jumalalta. Kristus on ainoa toivomme.

Per-Olof Malk

Elämäni tärkeitä raamatunkohtia

”Armoani minä en ota pois!”

Eräs ihmeellisimmistä Jumalan lupauksista löytyy psalmista 89: ”Armoani minä en ota heiltä pois, minun uskollisuuteni ei horju. Minä en riko liittoani, en muuta sitä, minkä olen luvannut” (Ps. 89:34-35.)

Onko todella niin, ettei Herra ota minulta pois armoaan, vaikka olenkin vuosikymmenien kuluessa osoittautunut monella tavoin kelvottomaksi Jumalan lapseksi?

En ole vaeltanut niin kuin Herran oikeus vaatii (Ps. 89:31). Voinko silti tänäänkin tarttua Herran sanaan: ”Vuoret väistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi” (Jes. 54:10 KR38)?

Onko Jumala silloinkin uskollinen minua kohtaan, kun en ole ollut uskollinen häntä kohtaan? UT vakuuttaa: ”Jos olemme uskottomia, hän pysyy silti uskollisena, sillä omaa olemustaan hän ei voi kieltää” (2. Tim. 2:13).

Eikö hän todellakaan riko sitä armoliittoa, jonka hän solmi kanssani Golgatalla, kun hänen Poikansa sanoi: ”Se on täytetty?”

Kestävätkö Jumalan lupaukset silloinkin kun taivas ja maa katoavat? Sana vakuuttaa: ”Jumala ei ole ihminen: hän ei valehtele, hän ei muuta mieltään. Hänkö ei tekisi, mitä sanoo? Hänkö ei pitäisi, mitä lupaa?” (4. Moos. 23:19.)

Kuitenkin sisimpääni hiipii epäily. Psalmihan puhuu aivan määrätystä ihmisistä. Se sanoo, että ”armoani minä en ota heiltä pois. Kuulunko minä näihin ”he”-

ihmisiin? Millä oikeudella luen itseni niiden joukkoon, joilta Jumala ei ota pois armoaan?

UT vakuuttaa, että Jumalan armo on tullut yhden ainoan ihmisen, Jeesuksen Kristuksen, ansiosta kaikkien osaksi (Room. 5:15). Kaipa minäkin kuulun näiden kaikkien joukkoon?

”Kristuksen tähden Jumala ei ota armoaan pois syvästikään langenneelta, jos tämä vain tarttuu armoon.”

UT vielä täsmentää ja sanoo: ”Kristus on avannut meille pääsyn tähän armoon, jossa nyt lujasti pysymme” (Room. 5:2).

Armo on tarkoitettu kaikille ja se on avoin kaikille. Mutta on mahdollista, että kaikki eivät ota sitä vastaan eivätkä pysy Jumalan armossa. Silloin armo jää heidän kohdallaan turhaksi (2. Kor. 6:1).

Kristuksen tähden Jumala ei ota armoaan pois syvästikään langenneelta, jos tämä vain tarttuu armoon. Syntinen voi kuitenkin vihassaan ja epäuskossaan olla ottamatta vastaan armoa. Hän voi myös tietoisesti hylätä Jumalan Kristuksessa tarjoaman armon. Jumalan armo kyllä riittää, mutta Jumala rankaisee ja kurittaa syntiin langennutta armon vastaanottanutta ihmistä (Ps. 89:33).

Psalmin loppuosa on tuskallista Jumalan kurittavan armon alla vaikertamista. Uskova paiskataan maahan (89:40) ja hän joutuu usein kysymään: ”Herra, kuinka kauan? Kätkeydytkö sinä ainiaksi? Kuinka kauan vihasi leimuaa kuin tuli?” (89:47-48). Vaikka näin usein koenkin elämäni aikana, saan olla täysin varma siitä, että lopulta ”meidät pelastaa yksin Herran Jeesuksen armo” (Apt. 15:11).

Olavi Peltola

Koska Jumala hylkäsi Poikansa, hän ei hylkää sinua

Etelä-Suomessa jouduttiin odottamaan pitkään talven lumia. Tiesimme kokemuksesta, että lumen aika oli jo tullut. Tiesimme kalentereita katsomalla, että talvi oli jo pitkällä, kunnes luonto peittyi valkeaan. Viimein odotus päättyi.

Kristityn elämä on usein odottamista. Kärsiessään ihminen kääntyy Kristuksen puoleen, rukoilee Jumalaa, mutta ei saa odottamaansa apua. Saatamme kuitenkin tietää kokemuksesta, että Jumala on ennenkin auttanut. Raamatusta luemme niistä lupauksista, jotka hän omilleen antaa.

Tiedostamme ja ymmärryksestämme huolimatta Jumalan vastauksen ja avun odottaminen tuntuvat usein kestävän pitkään. Silloin ihmistä koetellaan, häntä riisutaan ja hänet murretaan. Kivussa ja kivun kautta ihmisestä tehdään ei-mitään. Hän kohtaa elämänsä pimeimmän puolen, puutteensa ja vajavaisuutensa. Kannamme ristiä, kuka meistä mitään – tavallisesti sitä kaikkein kipeintä (Matt. 10:38, 16:24, Mark. 8:34, Luuk. 9:23, 14:27).

Kun Jumalan vastaus viimein saapuu, emme ymmärrä sitä. Emme tunnista sitä, koska Jumala vastaa meille tavalla, joka ei vastaa odotuksiamme.

Teologiassa tällaista Jumalan tapaa toimia kutsutaan *ristin teologian* mukaiseksi. Ristin teologian mukaan Jumala kätkee pelastavan toimintansa sen vastakohtaan. Jumala peittää hyvän ja rakastavan toimintansa niin syvälle kuin hyvä voidaan vain kätkeä. Siksi kaikki näyttää pahalalta; näemme, että meille tapahtuu vain huonoja asioita – niitä, joita luonnostamme kartamme. Kun Jumala sallii tämän, hän ei näytä Jumalalta vaan Jumalan vi-

holliselta. Jumalan teot näyttävät saatanan teoilta.

Ahdistavuudestaan huolimatta meidän kokemuksemme eivät ole verrattavissa siihen, mitä Kristus joutui syyttömänä puolestamme kohtaamaan. Hän huusi ristillä, miksi Jumala hylkäsi hänet (Matt. 27:46).

Koska Jumala hylkäsi Poikansa, Jumala ei hylkää meitä, vaikka hän sallii meidän joutua kuinka pimeään tahansa. Koska Jumala hylkäsi Poikansa, hän ei hylkää sinua. Jeesus käy sinun kanssasi, hän on sinun vierelläsi joka päivä maailman loppuun asti. Käännä siis katseesi Jeesukseen, sillä hän on sinun luonasi.

Vaikka meillä tässä ajassa on itkumme, kipumme, ahdistuksemme ja kärsimyksemme, kerran ne loppuvat ja silloin me saamme ilon ja rauhan. Siihen saakka saamme luottaa armahtavaan ja anteeksiantavaan, jokaisena elämämme hetkenä luonamme olevaan Vapahtajaan.

Markus Malk

Katso tulevat Kristus-päivät

kotisivuiltamme os. www.evank.org

Tämän hetken tietojen mukaan järjestämme Kristus-päivät keväällä vielä *Pohjois-Karjalassa, Pohjois-Savossa, Pirkanmaalla, Varsinais-Suomessa ja Lapissa*. Sitä mukaa kuin päivien ohjelmat valmistuvat, julkaisemme ne Internetissä kotisivuiltamme.

Evankeliumin opintoyhdistys ry

Profeetta Joonan psalmi: Lukuohjelma paastonajalle

Juutalaisten pääsiäisajan rukouksiin kuuluu useiden Vanhan testamentin psalmien lisäksi *Joonan kirjan toisen luvun rukous*. Sitä voisi nimittää Joonan psalmiksi. Se luetaan aina suurena sovituspäivänä.

Joona oli läheinen myös kristityille kristikunnan alussa. Hänen hahmonsia kuvattiin usein hautaholvien maalauksissa. Joonan joutuminen meripedon sisään oli kristityille muistutus Jeesuksen kuolemasta ja samalla myös Jeesuksen seuraajien kuolemasta. Joonan pelastuminen taas muistutti uskovia niin Jeesuksen kuin hänen omiensa ylösnousemuksesta.

Rohkenen ehdottaa, että sinä alkaneena paastonaikana liittyisit alkukirkon kristittyjen ja hurskaitten juutalaisten hyvään seuraan ja *lukisit Joonan kirjan 2. luvun*.

Jos näin teet, huomaat pian, että Joonan tilanteessa on tuttuja asioita. Hän on poikennut pois Jumalan tahdosta ja on joutunut suuriin vaikeuksiin. Hän on pimeydessä, hän tuntee vajoavansa loputtomaan syvyyteen. Hän kokee olevansa Jumalan hylkäämä, painuvansa vuorten alle ikuisiksi ajoiksi... Hänen sielunsa näantyy ja hän huutaa Jumalaa ahdistuksissaan.

Onko tuttua sinullekin? Miltei jokainen meistä saa joskus kokea jotakin Joonan kohtalosta. Toiset joutuvat olemaan paljonkin pimeydessä ja ahdistuksissa.

Erikoista Joonan psalmissa on, että se näyttää *sisältävän katkelmia yli kymmenestä Vanhan testamentin psalmista*. Meillä on siksi syytä uskoa, että Joona ahdistuksissaan kertasi psalmien sanomaa mielessään ja rukoili psalmien sanoin.

Tässä on hyvä ajatus meille, jotka saatamme joutua joskus niin suureen pimey-

teen, ettei rukouskaan enää nouse sydämeistä. Ei löydy sanoja. Ennen meitä eläneiden Jumalan ihmisten rukoukset voivat silloin olla avuksi. Niiden lukemisen ja toistamisen kautta sielu voi saada apua hätäänsä.

Mitäpä jos tänä paastonaikana lukisit nuo Joonan mielessä olleet psalmit rauhasa ja mietiskellen läpi? Ehkäpä Herra niiden kautta voisi sinuakin virvoittaa ja antaa sinulle toivoa ja rohkeamielisyttä.

Lue vaikka yksi psalmi päivässä. Ja mieta sitä omaa elämäntilannettasi silmällä pitäen. Voit pitää tämän lehden aukeaman Raamattusi vieressä nyt paastonaikana ja lukea vaikka seuraavasti:

1. lukupäivä: Aihe: Psalmi 77

Joonan kirjan 2. luvun alku eli hänen rukouksensa alku antaa aihetta olettaa, että profetan mielessään oli psalmi 77. Siinä Aasaf kertoo, miten hän korotti äänensä Jumalan puoleen ahdistuksensa aikana. Ahdistus valvotti ja täytti sydämen levottomuudella, jae 5. Hän kyseli mielessään, oliko Herran armo mennyt ainiaaksi, jae 9. Joona saattoi hyvin rukoilla psalmin 77 omana rukouksenaan. Miltähän hänestä mahtoi tuntua, kun hän meripedon sisällä meren syvyyksissä tuli jakeeseen 20?

2. lukupäivä: Aihe: Psalmi 130

Rukouksensa alussa Joona käyttää sanoja, jotka viittaavat myös psalmiin 130. Sanoilla ”syvyydestä minä huudan sinua, Herra” oli aivan erityinen sisältö hänen tilanteessaan. Ahdistuksen aihekin oli sama kuin psalmistan: *syyllisyys*.

Lue tämäkin psalmi jae jakeelta ja pyydä, että Herra hoitaisi sinua sen kautta.

3. lukupäivä: Aihe: Psalmi 42-43

Joonan näyttää myös kerran kerran mielessään psalmeja 42-43. Ne ovat yksinäisen maanpakolaisen *koti-ikävästä* kertovia psalmeja. Joonakin kyseli: Milloin? Missä? Hänenkin sielunsa janosi ja odotti Herraa.

4. lukupäivä: Aihe: Psalmi 31

Psalmi 31 on kaikkien ahdistuneitten oma psalmi. Jeremia muisteli sitä vaikeuksissaan ja samoin teki Jeesus ristillä, Luuk. 23:46. Toivo kuitenkin sarastaa tässä, kuten esimerkiksi jakeesta 23 käy ilmi.

5. lukupäivä: Aihe: Psalmi 18

Psalmi 18 on sekin ahdistuneen ihmisen tuntojen tulkki. Sen jakeet 5-7 löytyvät Joonan psalmista, mutta varmaan Joonan mielti koko psalmin sisältöä.

6. lukupäivä: Aihe: Psalmi 30

Jos noudatetaan Joonan rukouksen järjestystä, on seuraavana vuorossa psalmi 30, ”Pelastuneen kiitosvirsi”. Joonan muisti Herran kuulleen ahdistuneita ennenkin. Psalmi sanat eivät sopineet hänen tilanteeseensa, mutta se ei estänyt häntä rukoilemasta *sanon mukaan*. Olosuhteet eivät olleet muuttuneet, mutta rukoilemalla Raamatun sana Pyhä Henki sai ikään kuin työkalun ja synnytti langenneessa Joonassa uskoa pelastavaan Jumalaan.

7. lukupäivä: Aihe: Psalmi 144

Psalmissa 144 on Psalmi 18 ahdistavien ajatuskulkuja, mutta Psalmi 30 tavoin se myös sisältää toivon näköalan: Jumala tempaa ja pelastaa syvistä vesistä. Psalmia 144 lähellä on myös Psalmi 31, jota Joonan on voinut samalla muistella.

8. lukupäivä: Aihe: Psalmi 34

Toivon henkeä on myös Psalmissa 34, jota Joonan myös näyttää miettineen. ”Minä etsin Herraa - - ja hän vapautti minut kaikista peljätyksistäni.” Alku oli koettavissa, loppu oli uskon varassa.

9. lukupäivä: Aihe: Psalmi 138

Sanasta Joonan löysi yhä valoisampia lupauksia. Psalmi 138 oli yksi niistä, jotka

rohkaisivat hänen sieluaan niin, että hän sai voimaa, vaikka mikään hänen ympärillään ei muuttunut. Usein on niin, ettei olosuhteiden tarvitse muuttua, vaan ihmisen sisimmän tulee taipua Jumalan käden alla.

10. lukupäivä: Aihe: Psalmi 50

Myös Psalmi 50 nousi Joonalle mieleen hänen rukouksestaan päätellen. Psalmi sisältää mm. tunnetun ”taivaan hätäpuhelimen” numeron Ps. 50:15 = 50:15: ”Avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua.”

Psalmi 113-118 ovat juutalaisten pääsiäisaterian lauluja. Ne liittyvät Egyptistä lähtöön ja pääsiäislampaaseen, joka viittaa Kristukseen. Niitä Jeesuskin opetuslapsineen lauloi ehtoollisen jälkeen, Mark. 14:26. Joonan näyttää muistelleen ainakin kahta näistä psalmeista, psalmeja 116 ja 118. Niissä on valtava sanoma.

11. lukupäivä: Aihe: Psalmi 116

Psalmi 116 sisältää kohdan, joka tulisi kääntää näin ”Vaikka olin kovin vaivattu”, jae 10. Samalla tavalla Paavali koki, 2. Kor. 4:13. Tämä oli Joonanikin kohdalla suurin ihme: *Usko Jumalaan säilyi, vaikka ahdistus oli hirvittävä.*

12. lukupäivä: Aihe: Psalmi 118

Psalmi 118 on viimeinen pääsiäisyön psalmeista. ”Se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiveksi”, laulavat juutalaiset jokaisena pääsiäisenä. Joonan mielti psalmia – ja päätti rukouksensa sanomalla: ”Herrassa on pelastus.”

Joonan rukouksen viimeinen sana on *Jeshua*. Jeesus. Siellä, syvyyden kätöksissä, kuolemaa tehdessään, hän sen näki. Herrassa on pelastus. Pelastus on Jeesus.

Tässä on sinulle raamatunlukuohjelma 12 päiväksi, jos haluat. Lue kutakin näistä Joonan mieleen palauttamista psalmeista useaan kertaan. Viivyy niiden äärellä. Ehkäpä Herra kuulee sinua kuten Joonakin ja päästää sinut vapauteen, iloon ja rauhaan. Onhan pelastus yhä Jeesuksessa!

Per-Olof Malk

”Jospa jonakin päivänä haavani lakkaisivat kirvelemästä...”

Katselen pientä ruskeaa siementä kädelläni. Olemme jo menossa kevättä kohti, vaikka vielä on lunta maassa. Pian voin kuitenkin laittaa siemenen multa.

Ihmetys täyttää sydämeni. Tässä pienpienpienessä siemenessä on jo kaikki se, minkä kesän tultua näemme vartena, vihreinä lehtinä, kukkana, hedelmänä. Siinä on jo voima, joka nostaa idun ja sirkkalehdet maan pinnalle. Tarvitaan vain ravinteikasta multaa ja vettä. Kasvu on uskottoman voimakasta. Avautuva sirkkalehti työntää edeltään mullan, pienet kivetkin, pyrkiessään valoa kohti.

Mieleeni nousee Paavalin sanat: *”Niin on myös kuolleitten ylösnousemus: kylvetään katoavaisuudessa, nousee katoamattomuudessa...”* (1. Kor. 15:42 KR 38).

Elämä on siemenessä. Se ei tule siemenen jostain ja joskus tulevaisuudessa, vaan se on jo nyt kätkettyä siihen.

Usein mietin ja tuskailen, miksi elämäni ei muutu. Nuoruudestani alkaen olen odotellut, milloin se alkaisi kääntyä enemmän aurinkoiseksi, mielestäni liian usein toistuvien pilvipäivien sijaan. Tänään on taas sellainen päivä.

Kuulen kertomuksia muutoksesta, parantumisista, eheytymisistä, pidetään jopa niitä koskevia kursseja ja viikonloppuja. Jonain päivänä, ehkä jo huomenna olisinkin terve, eheytynyt, iloa täynnä oleva ihminen. Tämä ahdistaa minua. Elämäni loppuu, ennen kuin kaikki minussa ehtisi tulemaan kokonaan terveeksi.

Tiedän ajatuksissani olevan katkeruutta. Usein vertailen itseäni ja elämäni toisiin ihmisiin, joiden elämä on ollut ainakin näennäisesti helpompaa ja mutkattomam-

paa. Ehkä lapsena ja nuorena haavoja saanut ihminen kuin vaatii elämästä hyvitystä? Ja – oikeastaan – Jumalaltahan minä sitä vaadin.

Tiedän, että monella muullakin on takanaan luopumisia, menetyksiä, heikkuutta, sairautta. Ajatukseni ovatkin yksipuolisia ja itsekeskeisiä. Mutta sisimmästäni nouseva kipu ja murheen ja pettymyksen tunteet ovat tosia. Ne ovat kuin suo, jonka hetteikköön olen vaarassa upota. Pilvet kerääntyvät taivaalleni yhä raskeampina ja kadotan kaiken ilon.

Jospa jonain päivänä haavani lakkaisivat kirveltämästä ja tunteet tasaantuisivat, olisinkin vahva ja ehyt. Jospa joskus vielä niin tapahtuu. Tunnen olevani eksiyksissä. Kotipolku kulkee jossain kaukana.

Etsin vastausta Sanasta. Etsin apua Isän sydämeltä. Etsin turvaa turvattomuuteeni ja turhuuden tunteeseen, ja tiedän, että tältä suolta en omin voimin pääse pois. Sisimmästäni nousevat rukouksena Psalmin sanat: *”Kuule, Jumala, minun huutoni, huomaa minun rukoukseni. Maan ääristä minä sinua huudan, kun sydämeni nääntyy. Saata minut kalliolle, joka on minulle liian korkea”* (Ps. 61:2-3 KR 38).

Ja armossaan Jumala avaa vähitellen ymmärrykseni, nostaa minut ja myös katseeni omaan maailmaansa, vie kalliolle, turvapaikkaan. Näköala onkin aivan toisenlainen kuin suolla. Huomaan, miten Raamatussa Jumalan lupauksissa eletään nykyajassa ja tosiasioissa. Lupaukset ovat ”on”-muodossa, ja suurin lupaus, se, johon oikeastaan sisältyvät kaikki muut, on se, että Jumala on lähettänyt Poikansa syntiemme sovituksi.

”Jos me tunnustamme syntimme, on hän uskollinen ja vanhurskas, niin että hän antaa meille synnit anteeksi” (1. Joh. 1:9).

”Jos joku syntii tekeekin, niin meillä on puolustaja Isän tykönä Jeesus Kristus, joka on vanhurskas. Ja hän on meidän syntiemme sovitus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien” (1. Joh. 2:1-2 KR 38).

Hän on. Se ei riipu mistään minussa olevasta. Kaikki on lahjaa. Ja syntini tunnustaminen on totuuden näkemistä. Olen Hänen edessään syntinen. Pyhä Henki kirkastaa minulle taas Kristuksen työn. Olen saanut syntini anteeksi. Ja Jeesus voi kärsiviä ja kiusattuja auttaa, koska Hän eli ihmisen elämän.

”Sillä Jumalan Poika, Kristus Jeesus, --ei tullut ollakseen 'on' ja 'ei', vaan hänessä tuli 'on'. Sillä niin monta kuin Jumalan lupausta on, kaikki ne ovat hänessä 'on'; sentähden tulee hänen kauttaan myös niiden 'amen', Jumalalle kunniaksi meidän kauttamme.” (2. Kor. 1:19-20 KR 38.)

Nämä lauseet puhuvat minulle nyt juuri sen, mitä tarvitsen. Minun kohdallani myös Hänen lupauksensa ovat totta ja pysyvää. Minunkin kohdallani iankaikkinen, todellinen elämä on jo kätkössä, valmiina. Elämäni on kätkeytynä Kristuksen kanssa Jumalassa jo nyt, ja lopulta iankaikkisesti Hänen luonaan.

Haluan olla elävä siemen, vaikka olisinkin mitättömän näköinen. Siemenen pinta voi olla rosoinen, mutta sillä ei ole merkitystä, *kunhan vain elämä on sen sisällä*, Jumalan luoma ja antama elämä.

Huomaan senkin, että Hengen hedelmän yksi lohko on ilo. Kun Pyhä Henki kirkastaa minulle taas Kristuksen työn – armonsa – ilo vie tieltään myös katkerat ajatukset ja turhat kysymykset ja tuovat tilalle Jumalan lupaukset, jotka kaikki ovat Jeesuksessa ”on”, ja jotka sen takia kerran ovat myös ”amen”. Ihmeellisintä on, että ne ovat sitä myös meissä, jotka uskomme.

Mitä merkitsee lopulta se, että tämä maallinen elämäni ei ole ollut minulle mieleen, tai joku päivä onkin harmaa ja alakuloinen? Jokainen päivä on kuitenkin ollut Jumalan tiedossa ennen kuin yksikään niistä oli tullut. Hän on tiennyt kaiken ja nähnyt kaiken. Silti Hän rakastaa. Nytkin Hän tietää, näkee, huomaa ajatukseni ja nurjan mieleni ja armahtaa lastaan.

Tästä näkökulmasta, Jumalan turva paikasta, ikään kuin kalliolta katsottuna, kaikella on ollut merkityksensä. Hän vie työnsä päätökseen. Sen Hän on alkanut minussakin. Olen päässyt lähelle Häntä.

Ilo Hänessä tuo mukanaan myös tavallisen arkisen elämänilon tähän päivääni, iloineen, murheineen, kipuineen, tehtävienneen. Ja ihmeellistä on se, että Isä on kansani. Ei minkään tarvitse muuttua ja jos niin olisikin, Hän hoitaa minua oman viisautensa mukaan.

Jeesus Kristus kuoli syntieni tähden, Hän avasi tien Isän yhteyteen. Hän kuoli, ja nousi kuolleista. Se tapahtui tässä ajassa, mutta Jumalan ajatuksissa ja lupauksissa Hänen Poikansa tuleminen maailmaan oli näkyvissä jo luomistyössä. Hän itse sovittaa maailman ja jokaisen ihmisen synnin itsensä kanssa. Hänen armonsa ja rakkautensa ihmistä kohtaan on muuttumaton. Hän itse on sama iankaikkisesti. Jeesus, Jumalan Poika, Vapahtaja, Karitsa sanoo Ilmestyskirjassa: Minä olen ensimmäinen ja viimeinen.

Kaikki Jumalan lupaukset ovat ”on” Jeesuksessa Kristuksessa. Ne ovat alusta loppuun tosia Hänessä – jo nyt. Ja kerran ne kaikki täyttyvät, niiden ”amen” on myös tosiasia, vaikka emme vielä näe.

Totuus on. Se pysyy, se ei muutu. Elämä pysyy, jos sen on istuttanut itse Jumala, ihmisen Luoja. Tämä päivä on. Se ei ole mennyt, eikä tulevaa. Nyt juuri minä elän tätä päivää, kiitos Jumalalle Hänen suuresta armostaan.

Liisa Kaaresoja

Mitä tapahtuisi jos Jeesus tulisi kokouksemme?

Vaikka jotenkuten selviäisimmekin meille annetuista vuosikymmenistä ja pääsisimme tuohon Israelin patriarkkojen tuntemaan tyydytykseenkin: ”elämästä kyllänsä saaneina”, niin itse siirtymisportti säilyttää kauhistavuutensa. Kaiken lopuksi tulee jokaiselle kuolema.

Kuolema on meille outo, ilmeetön, pelottava näkymä. Joudunko koviinkin tustiin ennen sitä? Jumalatonkin pohtii, mitä kuolema merkinnee, onko se kaiken loppua, kun multa tulee mullaksi jälleen, vai jonkinlaista olemassaolon varjomaista jatkumista. Kristityn omatunto sanoo samaa kuin hänen Raamattunsa: minut vaaditaan tilille.

Elämme täällä maailmassa käsittämättömässä, pahassa ja valheellisessa maailmassa. Omaa kohtaloamme ajatellessamme olemme monin tavoin turvattomia. Ja viimein elämämme päättyy vavahduttavaan loppuun. Onko meille mitään todellista apua? Kuvitelmia ja toiveita tunnemme, mutta kovana hetkenä ne särkyvät kaikki.

Kristillisen uskomme mukaan *meillä on apu*. Se ei ole meillä kirkossa vuosituhantisenä kunnioitettavana laitoksena, ei edes pyhässä kirjassamme Raamatusta pelkkänä kirjana. Apu on niissä tapahtumissa, joista Raamattu puhuu ja joita kirkon tehtävänä on julistaa, jos se on tehtävälleen uskollinen.

Jokainen meistä käsittää, ettei apu ole messukasukoissa eikä dogmatiikassa sen enempiä kuin niissä aikahistoriallisissa kehyksissäkään, joihin Raamatun ydin on kätkeytyä kuin timantti halpaan sormukseen.

Ajatelkaamme juuri pyhää Raamattu-

amme. Emme saa – tai saamme ainoastaan vain vähän ja ikään kuin lisävalona – apua Raamatun kertomuksista vanhojen kunin-gassukujen hyvistä ja pahoista teoista, Salomonin linnan mitoista tai sukuuetteloista, kertomuksista määkivistä vuohista Saulin sotasaaliissa, Daavidin mahtavuudesta hallitsijana.

Vain vähän apua saamme sellaisistakin asioista kuin profeettojen tuliseluisista yrityksistä kohentaa kansan moraalialia ja UT:sta kertomuksista Pietarista ja Paavalista, Ilmestyskirjan ihmeellisistä vertauskuvista ja esityksistä pasuunoista ja kauheista tuhoratsuista.

Pyhän Raamatun suuri keskus on Herra Kristus. Kaikki muu on kehitystä, puitteita, odotuksen ja seurausten esitystä. Raamattu on kokonaisuudessaan kuin Johannes Kastajan sormi kuuluisassa Isenheimin alttaritaulussa, johon sen tekijä Grünewald on realistisesti maalannut Kristuksen keskukseksi. Tuo sormi osoittaa: tässä on *Hän*, luvattu Vapahtaja, jota sukupolvet odottivat ja josta oli tuleva koko ihmiskunnan vaelluksen suunnattoman tärkeä keskus, maailmankäännö, niin että hänestä aivan aiheellisesti luemme nyt ajan sekä taaksepäin että eteenpäin.

Kaikki, mitä Herra *Jeesus teki*, muodostaa suuren kokonaisuuden, joten emme voi sanoa, että esimerkiksi hänen maailmaan tulonsa, joulun sanoma tai pitkänperjantai tai pääsiäinen tai helluntaia olisi tärkein. Yhtä ei ole ilman toista.

Älkäämme takertuko missään tapauksessa Herran Kristuksen opetuksen yksityiskohtiin etsien niistä itsellemme sellaista viisautta, joka auttaisi meidät läpi elä-

män vaikeuksien. Pääasia on, mitä Herra teki.

Kun lähimmäistensä unohtama, itämaila yleisen silmänsairauden uhri, sokea Bartimeus, huusi Herralta apua, tämä ei ryhtynyt opettamaan elämänviisautta, jota maailma jo siihenkin aikaan oli tulvillaan, vaan Herra paransi hänet. Ja kun syntinen nainen tuotiin Herran eteen, tämä ei alkanut pitää moraalisaarvoja, vaan nähdesään ihmisparan tuskan hän julisti tälle syntien anteeksiannon.

Sen miehen kohdalla, joka väkijoukon tungoksen tähden täytyi laskea katon läpi Herran jalkojen juureen, molemmat tuskan muodot yhtyivät: hän oli halvattu, mutta silti hänkin tarvitsi ensimmäisenä anteeksiannon.

Apostolit puhuvat monenlaisista asioista, mutta yli kaiken kohoavat nuo kaksi: meidän syntiemme sovitus ja Herran ylönousemus kuolleista, molemmat ihmeitä, joita emme alkuunkaan käsitä, mutta joista vakuutumme sen ihmeen välityksellä, jonka nimenä on usko. Uskohan ei ole suinkaan pelkkää meille kerrotun totena pitämistä, vaan omakohtaista Herran pelastavaa armon kokemista ja sellaisena paljon enemmän kuin pelkkä aivojen asia. Usko on sydämen, omantunnon, koko ihmisen asia. Usko on ihme siitä syystä, ettei sen ottaminen ole meidän vallassamme – jos kohta voimmekin torjua Herran, kun hän tahtoo johtaa meidät uskoon.

Jos tämä ihmeellinen Herra Kristus nyt astuisi näkyvässä hahmossa tuolta pääovelta tänne Messuhalliin, astuisi ulkonaisesti vaatimattomana niin kuin hän aikanaan kulki Palestiinan kivikkoisia teitä, mutta samalla ylimaallinen puhtaus katseessaan, niin mikä sensaatio se olisikaan.

Täällä alkaisi ojentua odotuksen käsiä yksi vasemmalta, yksi oikealta ja monen elämän räkkäämän ihmisen sisimmästä kohoaisi huokaus: voisinko minäkin saada avun?

Mutta minkälainen vaikutus olisi sitten sillä, jos tuonne seinälle ilmestyisi valkokangas, johon kamera heijastaisi elämämme filmiä. Sulkisimme silmämme ja syösyisimmekin ulos.

Herra kuitenkin tarttuisi meihin lempeällä kädellään ja kääntäisi päämme: katso pa, mitä on tapahtunut! Tuon valkoisen kankaan ylle on vedetty pitkänperjantain musta verho, Kristuksen kuolema, ja sen jälkeen siinä ei enää näy meidän tekojamme. Tai käyttääksemme toista väriä ja samalla sanontaa seurakunnan ilmaisutapojen mukaisesti: Kristuksen veri on peittänyt kaiken. Se on pyyhkinyt näkyvistä meidän syntimme.

Monien syntien jäljet jäävät tänne maailmaan, sillä Jumala ei korjaa pahojen tekojamme seurauksia muuten kuin erityistä armoa osoittaakseen, mutta syntimme tuomio on otettu pois tililtämme.

Jumalan sana sanoo, että synnit upotetaan meren syvyyteen, että ne heitetään niin kauas kuin itä on lännestä; se on: ne on kerta kaikkiaan siirretty näkyvistä, hävitetty. Jumala ei tahdo niitä muistaa. Niiden tähden tulevan tuomion piti kohdata meitä, mutta sen ottikin päälleen suuri Sijaiskärsijämme, syntisten Vapahtaja.

Jos Herra Kristus itse nyt todellakin olisi täällä keskellämme ja kuuntelisi – rohkenen ajatella: hyväntahtoinen hymy pyhillä kasvoillaan – miten hänen merkitystään yritetään selvitellä, hän ehkä tahtois heijastuttaa tuonne seinälle vielä suuren ristin ja sanoa:

Katso ystävä tuota. Se on kuin ukkosenjohdatin keskellä rajuilmaa. Ristillä riippunut ja ruoskittu mies otti omaan rintaansa kaikki ukkossalamat, sekä Jumalan pyhän vihan että saatanan raivon. Ristin juurella saat sinäkin olla turvassa. Kuolemankin hetkellä.

*Otteita prof. Osmo Tiililän esitelmästä
Helsingin Messuhallissa 1963.*

Ihmiset paimentavat joskus julmasti – Jeesus on Hyvä Paimen

Hes. 34:15-16: *”Minä itse kaitsen lampaanin ja vien itse ne lepäämään, sanoo Herra, Herra. Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; mutta lihavat ja väkevät minä hävitän. Minä kaitsen niitä niin, kuin oikein on.” (Raamatun jakeet KR 38.)*

Tähän aikaan kuuluu paljon väkivaltaa. Sen ajatellaan voimistuvan lopun ajassa, samoin kuin tapahtui Nooan aikana. Väki-valta ei ole aina laadultaan fyysistä. Se on ihmisen sisällä jossain muodossa tullakseen ulos. Jeesuskin toteaa: *”Sillä sydämestä lähtevät pahat ajatukset, murhat, aviorikokset, haureudet, varkaudet, väärät todistukset, jumalanpilkkaukset” (Matt. 15:19.)*

Katsoin Raamatusta väkivaltaan liittyviä jakeita. Huomasin, ettei väkivallan ongelmaa ole salattu lainkaan. Se alkoi jo ensimmäisessä perheessä veljesmurhana. Sitä esiintyi Jumalan oman kansan keskuudessa, sen kuningasten, paimenten ja lampaiden keskuudessa.

Hes. 34:4: *”...ette ole vahvistaneet heikkoja, ette ole parantaneet sairaita, sitoneet haavoittuneita, tuoneet takaisin eksyneitä, etsineet kadonneita, vaan te olette vallinneet niitä tylästi ja väkivaltaisesti.”*

Hes. 34:21: *”Koska te olette kylki- ja niskavoimalla sysineet ja sarvillanne puskeneet kaikkia heikkoja, kunnes olette saaneet ne ajetuiksi ulos ja hajallensa.”*

Raamatun avoimuus väkivallan yhteydessä on lähes häkellyttävää, koska asiaan yleensä liittyy niin vahvaa salaamista suvuissa, perheissä ja seurakunnissa.

Yläpuolelta tuleva kova puhe on myös

usein väkivaltaa. Sidottu, eksytetty, pelokas ihminen; minkälaisen paimenen tai opettajan hän mahtaakaan tarvita? Tulisi voida lempeästi ja turvallisesti ohjata Kristuksen yhteyteen ja turvaan, ja sanan ravinnolle, vapautukseen.

Hengellisiin asioihin liittyvät myös okkultismin, satanismin ja äärikarismaattisuuden kautta vaikuttavat aggressiiviset henkivallat. Mielestäni olisi hyvä huomioida se, että hyvin moni heikko kristitty on ollut sidoksissa eri tavoin näihin alkeisvoimiin, niiden ilmentämään valheeseen ja avoimeen tai peitettyyn väkivaltaan. Joskus on nähtävissä, että rikkinäisyys on ollut jopa johdattamassa uushenkisen ideologian tai epäraittiin kristillisyyden pariin.

Tämän Jesajan kohdan Jeesus kertoi puhuvan Hänestä. Siksi se on tärkeä myös meille:

Luuk. 4:18: *”Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia köyhille; hän on lähettänyt minut saarnaamaan vangituille vapautusta ja sokeille näkönsä saamista, päästämään sorretut vapauteen.”*

Evankeliumi on sanomaltaan myös hyvin radikaalia korostaessaan totuuden näkemistä ja vapautta kahleista ja sorrosta. Jeesus oli nöyrä. Häntä oli helppo lähestyä. Hän puhutteli ihmisiä lempeästi. Hänessä ei näkynyt mitään väkivaltaa edes Hänen pidätyksensä, kidutuksensa tai teoituksensa yhteydessä.

Evankeliumi voittaa pahan ilman väkivaltaa. Kristus on voittanut jo pahan väkivaltaisen ristinkuolemansa kautta, ihmisen väkivallan uhrina.

Mielestäni olisi tärkeintä korostaa us-

Jeesuksen kun kohtaan

*Pimeässä kuljen, valoa ei näy
Jeesuksen kun kohtaan,
on kaikki toisin päin.
Ristin luokse lasken mä syntitaakkani.
Jeesus lupaa kantaa mun kaikki huoleni.*

*Golgotalla Jeesus kun ristiinnaulittiin.
Hänen päälleen syljettiin,
Häntä herjattiin.
Kaikki luuli, ettei Häntä
kukaan auttaa voi.
Saatanakin paikalla hetken ilakoi.*

*Ristillä kun Jeesus nyt veren vuodatti.
Sillä teolla Isän tahtoa noudatti.
Kun kolmas päivä koitti,
Hän nousi kuolleista.
Silloin voiton otti, Hän henkivalloista.*

*Isän luona istuu, Hän tuolla taivaassa.
Sinne en mä pääse nyt ilman uskoa.
Jeesukseen kun uskon,
saan syynit anteeksi.
Silloin myöskin kohtaan, mä Vapahtajani.*

Mika Lakkinen

kon perusasioita ja Kristuksen täydellistä työtä puolestamme. On tärkeää elää tavallista arkea ja siinä samalla vahvistua uskossa ja Kristuksen tuntemisessa. Hyvä Paimen itsekin tahtoo johdattaa laumansa vihreille niityille. Hän johdattaa ensin lepäämään ja myöhemmin sitten ehkä erilaisiin tehtäviinkin. En olisi laittamassa ihmisiä yhä vaan uusille kursseille, vaan pyrkisin mieluummin huolehtimaan muulla tavoin.

Saamme jäädä Jeesuksen rakastaviin käsiin, mihin asti sitten olemmekin ehtineet. Ei meitä pelasta matkantekomme onnistuneisuus, tai askeltemme pituus, vaan yksin Jeesus.

Ceta Lehtniemi

Antakaa armon levitä muillekin

Kun te lukijat olette langenneet kiusauksiin ja kun olette synnin murtamia ja kun teitä hävettää tunnustaa, minkälaisen sotkun lankeemuksenne ovat saaneet aikaan, niin te tarvitsette ihmisen, (olkoon hän sitten pappi tai maallikko), jolle Jumala on antanut *uskon sellaiseen armoon, johon ei liity mitään ehtoja*. Te tarvitsette ihmisen, josta Jumala on saanut murrettua kivikovan oikeaoppisuuden vaatimukset ja jonka sydämeen ja suuhun Jumala on saanut antaa oman tapansa kohdata syntisiä: mielen, joka ei muserra haurasta kortta eikä sammuta suitsevaa kynttilänsydäntä.

Syntiset tarvitsevat ihmisen, joka palvelussaan tekee niin kuin Jumala tekee langenneille. Syntiin syvälle vajonneet tarvitsevat ihmisen, jonka sydäimestä tulvii Jumalan armoa ilman ehtoja. Niin kuin Jumalan sydäimestä tulvii syntien anteeksiantamusta.

Kun tällainen Jumalan opettama ihminen näkee tuhlaajapojan tai tuhlaajattären, hän juoksee tämän luokse, syleilee, itkee, suutelee ja sanoo: Tämä oli minun poikani, tämä oli minun tyttäreni, hän oli kadonnut ja kuollut, mutta nyt hänet on löydetty ja hän elää.

Papit ja maallikot, Kristuksen sijaiskärsimykseen uskovat seurakunnan jäsenet, jotka itse elätte syntien anteeksisaamisen varassa. Kun syntiset ihmiset hukkuvat, niin älkää neuvoko heitä soutamaan lujempaa ja yrittämään enemmän. Antakaa heille Jumalan armo.

Sinclair Ferguson: The Marrow Controversy 2004 (Suom. ja ed. POM)

Armon hetkiä
Minihartauksia valokuvin
Ceta Lehtniemi

Jumalalle kaipaava uhri on odotettu henki: säröyttä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumali, hylkää. (Ps. 51: 19)

Pieni rukoukseni

Sinä Kristus Herrani,
kuje aino kansani,
anteeksi anna syntini.

Auta pienoksi tulemaan,
rakkautesi luntaamaan,
omasta puos jakamaan.

Kaikkiesi olet antanut,
nistin tien kullienut,
armon alle sulkenut.

Mitä Sinulle antaisin?
Vain lähellesi tulin,
rakkautesi kertoin.

Ceta Lehtniemen pieni hartauskirja Armon hetkiä (koko A6, 30 s.) 12 e plus postimaksu) sekä taidekortteja. Kortit myydään ilman kuoria postitussyistä johtuen. Pyynnöstä saa myös kuoren hintaan 0,25 e. Yhteystiedot: ceta.lehtniemi@fimnet.fi

Twitter-yhteisö- ja mikroblogipalvelu avattiin suomeksi viime marraskuussa. Per-Olof Malk kirjoittaa sivustolla suomeksi ja englanniksi. Mikäli et ole rekisteröitynyt Twitterin käyttäjä, voit halutessasi seurata Malkin mikroblogia osoitteessa <http://twitter.com/PerOlofMalk> mottona "Kristus-keskeisyyttä keskellä Twitteriä".

Viime kerran ilmoituksessamme oli valitettavasti puhelinnumeromme kohdalla virhe. Katso oikeat yhteystiedot alhaalta.

Salixtus Store

Tilaa postitse edulliset värit laser- ja mustesuihkutulostimiin. Kauttamme saat myös muut tieto- ja viestintäteknikan laitteet ja tarvikkeet. **Tilaa ilmainen toimistotarvikkeiden tuoteluettelo.**

Tee tilaus verkko-osoitteessamme
<http://tietokone.valmiskauppa.fi>

Tarvittaessa ota yhteyttä:

markus.malk@uudenmaanmikrotuki.fi
Myös puhelimitse iltaisin 050 432 8639
(Petri Malk) tai 050 4328718 (Markus Malk)
Salixtus Oy – Hyvinkää

Ajankohtainen teologia

Teologeille ja teologiasta kiinnostuneille julkaistava aikakauslehti Ajankohtainen teologia ilmestyy kaksi kertaa vuodessa noin 60-70-sivuisena.

Lehden uusimmassa numerossa mm. emeritusprofessori Hannu Väliähon tutkimus Kansanlähetyksen ja karismaattinen liike 1971-84, ylitarkastaja Markus Malkin artikkeli Ristin teologia ja ihmisen kärsimys, opetusneuvos Olavi Peltolan artikkeli Ristin teologia Raamatussa sekä hammaslääkäri Ceta Lehtniemen artikkeli Kunnian tie vai ristin tie. Lehdessä on 76 s.

Lehden tilaajat voivat rekisteröityä lehden keskustelupalstalle Internetissä.

Tilaa vuodeksi 2012 tai kestoilauksena. Hinta 12 e. Puh. (019) 41 42 43 tai evank@evank.org tai käytä viereisellä sivulla olevaa tilisiirtokorttia (ilmoita myös osoitteesi sekä viitenumero).

Evankeliumin opintoyhdistys ry

EVANKELIUMIN OPINTOYHDISTYS RY

Osoite: PL 17, 05831 Hyvinkää
Puhelin: (019) 41 42 43 (ark. klo 10-15)
Sähköposti: evank@evank.org

Toiminnanjohtaja: Per-Olof Malk
Julistustyö: Jaakko Pirttiaho,
 jaakko.pirttiaho@evank.org

Sielunhoidollista keskusteluapua:
 Opett. Maire Lyytinen, p. 040 827 7119, mai-
 re.lyytinen@pp.inet.fi
 Rov. Olavi Peltola, p. (09) 677 859,
 rov.o.peltola@kolumbus.fi
 Tri Paavo Suihkonen, p. 040 523 3928

Tuki työlle (Lupa POHA 2020/2011/4815)
Lahjat 313130-1171701 (Handelsbanken)
 IBAN: FI81 3131 3001 1717 01
 BIC: HANDFIHH
Lahjat 800015-70994146 (Sampo Pankki)
 IBAN: FI32 8000 1570 9941 46
 BIC: DABAFIHH

Laskujen maksutili:
 426012-268782 (Lammin Säästöpankki)
 IBAN: FI78 4260 1220 0687 82
 BIC: HELSFIHH

ajankohtainen teologia

Teologinen aikakauslehti
 teologiasta kiinnostuneille. Ilmestyy kaksi kertaa
 vuodessa. Hinta 12 e/ vsk.

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

Internet kotisivumme ja opetusmateriaali.
Opintopaikka netissä. www.evank.org
 webmaster Petri Malk

Armo riittää

Hengellinen lukemisto
 9. vuosikerta. Lehti on yhdistyksen ystävien
 ylläpitämä ja tilaajille maksuton. Ilmestyy parilli-
 sina kuukausina.

Julkaisija: Evankeliumin opintoyhdistys ry
Toimisto: Liisa Malk

Tilaukset ja osoitteen muutokset:
 PL 17, 05831 Hyvinkää
 puh. (019) 41 42 43 tai sähköpostilla

Sähköposti: evank@evank.org

Vastaava ja taitto: Per-Olof Malk
Tietotekniikka: Petri Malk

Verkkolehti: Kaikki aiemmin julkaistut lehden
 numerot ovat luettavissa kotisivuillamme Inter-
 netissä Adobe pdf-muodossa osoitteessa
www.evank.org.

ISSN 1797-2477 (Painettu)

ISSN 1797-2493 (Verkkolehti)

Painopaikka: Suomen Printman Oy
 Hyvinkää, 2012

Toimimme ystävien lahjoitusten varassa. Kiitos tuesta!

Saajan. tilinumero.	LAHJAT: 313130-1171701 (Handelsbanken) IBAN: FI81 3131 3001 1717 01. BIC: HANDFIHH LAHJAT: 800015-70994146 (Sampo Pankki) IBAN: FI32 8000 1570 9941 46. BIC: DABAFIHH LASKUT: 426012-268782 (Lammin Säästöpankki) IBAN: FI78 4260 1220 0687 82. BIC: HELSFIHH	TILISIIRTO GIRERING	
Saaja	Evankeliumin opintoyhdistys ry PL 17, 05831 Hyvinkää Puh. (019) 41 42 43	Käytä jotakin alla mainituista viitenumeroista, kiitos! 1805 Tuki Armo riittää -lehdelle 1818 Tuki opintoyhdistykselle 1850 Ajankoht. teologia v. 2012 1863 Ajankoht. teol. <i>kestotilaus</i> 2299 Tuki Jaakko Pirttiahon työ Lupa POHA 2020/2011/4815. Varat käytetään kristillisen raamattu- ja perusopetuksen antamiseen.	
Maksaja		Viitenro	
Allekirjoitus		Eräpäivä	Euro
Tilitä nro			

Täyttäköön Jumala meidät armonsä antamalla toivolla

Valitettavasti emme voi tavata toisiamme. Ainoaksi mahdollisuudeksi jää kirjoittaminen. Emme tosin vielä tiedä kaikkea. Mutta se hetki lähestyy, jolloin kaikki esteet katoavat ja kaikki välimatkat häviävät.

Vaikkutakoon tuon päivän ajattelemisen sielussamme sen, että voimme jo nyt arvioida ympärillämme olevia asioita siitä päivästä käsin. Sinä päivänä ei nimittäin ole merkitystä sillä, kuka oli maailmassa prinssi ja kuka kerjäläinen, vaan kuka tässä ajassa etsi Jumalaa.

Kuinka moni maailman kuninkaista ja rikkaista ja johtajista ja mahtavista sanoo sinä päivänä (turhaan!) vuorille ja kallioille: ”Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta!” (Ilm. 6:16 KR 38). Heillä oli hyvät päivensä täällä ja he nauttivat olostaan kunnes he menivät hautaan. Silloin heidät irrotettiin kaikesta, mitä heillä täällä oli ja he astuivat elämään, jolla ei ole loppua.

Onnittelen teitä siitä, että teihin sopivat apostoli Paavalin sanat ”Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen” (1. Kor. 15:10 KR 38).

Kun meillä on Jumalan armo, meillä ei ole mitään pelättävää. Me kyllä olemme velassa Jumalalle, olemme suunnattoman suuressa velassa hänelle. Mutta hänen armonsä erottaa meidät velalliset siitä velkaantuneesta ja hukkuvasta maailmasta, joka on ympärillämme.

Täällä me tosin näemme vaillinaisesti. Me emme vielä ymmärrä sitä kurjuutta, mistä meidät on lunastettu. Vielä vähemmän ymmärrämme täällä ajassa sitä hintaa, mikä meidän pelastamisksemme maksettiin. Kuinka vähän me vielä tiedämme Lunastajamme huikaisevasta pyhydestä, kuinka vähän me tiedämme hänen sanoin-kuvaamattomista ahdistuksistaan ja kärsimyksistään, joita hänellä oli tähtemme, kun Jumala näki hyväksi murtaa hänet meidän sijastamme. Nämä asiat tulevat lyömään meidät suurella hämmästyksellä kun ne kerran näemme oikeissa mittasuhteissaan iäisyydestä katsoessamme.

Täyttäköön Jumala meidät armonsä antamalla toivolla kun kuljemme tämän lyhyen matkamme tässä pahassa maailmassa. Sillä täällä lankeamme ansoihin, kiusauksiin ja olemme heikkoja. Täällä maailmassa emme ole kotona vaan matkalla kotiin.

Edessämme on koti, josta apostoli kirjoitti: ”Mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut” sen ”Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1. Kor. 2:9).

Otteita John Newtonin (1725-1807) ystäväilleen vuonna 1773 kirjoittamasta kirjeestä. Newton oli brittiläinen laivankapteeni, joka herätykseen tultuaan opiskeli papiksi. Hän on tunnettu mm. Amazing Graze eli Ihmeinen armo -laulun kirjoittamisesta. (Suom. POM)